

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΩΣ ΔΕΝ ΕΓΙΝΑ ΗΓΟΥΜΕΝΗ!..

(Μιά ενδιαφέρουσα αυτοβιογραφία της Κοντίτας Μοντενέγκρο, της Ισπανίδος γόστρας της οθόνης).

μιά αγία γυναίκα που δεν θα συγχωρούσε διόλου σήμερα τις «τρέλλες» μου στο κινηματογράφο.

Μά πρέπει πρώτα να σας μιλήσω για τον Άγιο Σεβαστιανό. Γεννήθηκε λοιπόν εκεί πέρα, στις 11 Σεπτεμβρίου 1908, σε μία όμορφη βίλλα, σκεπασμένη από το αγκύλημα. Ο πατέρας μου ήταν έμπορος και ταξίδευε κάθε τόσο στις μεγάλες πόλεις της Ισπανίας, απ' όπου μ' έστελε διάφορα δώρα. Η μητέρα μου, η πιά καλή κι η πιά γλυκομίλητη απ' όλες τις γυναίκες που γνώρισα μέχρι σήμερα, περνούσε ώρες ολόκληρες μπροστά στο μεγάλο εστιασμένο που είχε στο δωμάτιό της, μ' ατελείωτες προσευχές. Ήταν υπόδειγμα νοικοκυράς και τα μαγικά δάκτυλά της, έφτιαναν εκπληκτικά έργα χειρα που τα χάριζε στις μικρές ανηψιές της και στις ξαδέλφες της.

Εκεί, στον Άγιο Σεβαστιανό, έπέρασα μαζί με τη μικρότερη αδελφή μου τα πρώτα έξη παιδικά χρόνια μου. Έπειτα ο πατέρας μου εγκαταστάθηκε για πάντα στη Μαδρίτη, όπου άνοιξε ένα μεγάλο έμπορικό κι' έτσι άρχισα να πηγαίνω σ' ένα σχολείο καλοκαιριών, στο «Σακρέ-Κιέρ» και κατόπιν στο μοναστήρι των Μαυρών Κυριών του Ήσους. Η ζωή μου αυτή την εποχή δεν είχε κανένα θέλητρο. Μελετούσα όλη την ημέρα, έφελνα μαζί με τις συμμαθήτρίες μου θερησκευτικούς ύμνους στην παλιά και σκοτεινή εκκλησία του μοναστηριού και γύριζα στο σπίτι με την άποψή μου να αποφασισθώ σ' αυτή την ησυχία ζωή, για πάντα, με το φιλόδοξο όνειρο να γίνω μία αίστηρη κι' αξιοσέβαστη ηγουμένη.

Έτσι έζησα ως τα δεκαπέντε χρόνια. Κι' άξαφνα, όπως στο θέατρο, η ζωή μου άλλαξε ξαφνικά κι' άπρόοπτα και μ' έκανε να ξεγάσω όλα τα παιδικά όνειρά μου. Αυτό λοιπόν το ιστορικό για μένα γεγονός συνέβη ένα βράδυ, σε μία μεγάλη φιλανθρωπική γιορτή, στη Μαδρίτη. Η αδελφή μου κι' εγώ χορέψαμε μπροστά στην Ισπανική δημοκρατία διάφορους παληούς χορούς της πατρίδας μας. Κι' η επιτυχία μας ήταν κάτι το άπείργαπτο. Ο κόσμος, οι φίλοι μας, οι συγγενείς μας, οι δικοί μας, μας χειροκροτούσαν όρθιοι, κατενθουσιασμένοι! Όσο για μένα, μου φαινόταν πως όλα γύρω μου ήταν μία απτάπητη κι' ότι ήμουν μεθυσμένη ή όνειρο-ρεούμνο.

Από κείνο το βράδυ, όπως θα μαντεύετε, τα όνειρά μου για τη μελλοντική μου ζωή συνεκτερόθησαν σ' ένα τρελλό πόθο να γίνω χορεύτρια, μία διάσημη Ισπανίδα χορεύτρια, σαν την Πόστορα Ίμπέριο ή την Μερσεντέ Ρίο Ρόζα. Ο πατέρας μου που δεν έβλεπε μέχρι τότε με καλό μάτι τα σχέδιά μου να γίνω καλόγρια, ένθουσιασθηκε από την καινούργια φιλοδοξία μου κι' έπειδή με λάτρευε κυριολεκτικά κι' ικανοποιούσε όλα τα καπρίτσια μου, μ' έγραψε στην καλύτερη Σχολή Χορού της Μαδρίτης. Εκεί πέρα, έμεινα ένα χρόνο κι' έπειτα, με την αδελφή μου και τη μητέρα μου έφυγα για το Παρίσι, για να μάθω καλά τα γαλλικά και τους κλασικούς χορούς από μια περίφημη τότε δασκάλα την Μαντόμ Στάνιμετς. Μά η μητέρα μου δεν άγαπούσε διόλου το επάγγελμα της χορεύτριας. Όσο κι' άν υπάκουω στον πατέρα μου, όταν βρεθήκαμε μόνης στο Παρίσι, μ' έξηγησε καθαρά ότι μετά τις σπουδές μας δεν θα μ' άφηνε να βγούμε στο θέατρο. Η άποψή μου αυτή της μητέρας μου μ' έκανε να δοκιμάσω μία από τις μεγαλύτερες άπογορευτικές της ζωής μου. Έγρασα λοιπόν κάθε ένθουσιασμό για το χορό κι' ύστερ' από ένα χρόνο ζοήσ στο Παρίσι ξαναγύρισα μαζί με την αδελφή μου και τη μητέρα μου στη Μαδρίτη.

Αυτή την εποχή είχα χάσει τα νερά μου και δεν ήξερα πού να στραφώ και πιά καριέρα μ' άκολουθήσω για να δημιουργήσω τη ζωή μου. Και πιά να διασκεδάζω τις στενοχώρια μου, άρρασιώθηκα κυριολεκτικά στην κουζίνα κι' έγινα σε λίγο καιρό μιά

πρώτης τάξεως μαγειρίσσα.

Μά τα χρόνια περνούσαν και σε ηλικία είκοσι χρόνων, ήμουν ένα κορίτσι γεμάτο εθιμία, φλόγα κι' ένθουσιασμό για τη ζωή. Ζυγίζα τότε 55 κιλά, (τόρα είμαι μόνο 47), είχα ανάστημα 1 μ. 58 κι' ήμουν λεπτή, όπως τα καλύτερα μαννεκέν. Η μόνη μου σκέψις εκείνο τον καιρό ήταν ό... έρωσ! Ά, ναι! Γιατί να το κρύψω; Άγαπούσα με πάθος έναν από τους ωραιότερους και περιφημότερους ταυρομάχους της Ισπανίας, τον Πέδρο Άράντο. Μία μέρα λοιπόν, για να παρακολουθήσω τις ταυρομαχίες του Άγιου Σεβαστιανού, στις οποίες ο άγαπημένος μου Πέδρο θα λάμβανε μέρος, έφυγα μαζί του από τη Μαδρίτη κι' εγκατεστάθη στο σπίτι μ'ιάς θείας μου στον Άγιο Σεβαστιανό.

Ο Πέδρο Άράντο ήταν ό πιά θεράμιό μου κι' ό πιά άπιστος απ' όλους τους άνδρες. Δεχόταν λουλούδια απ' όλες τις άριστοκρατίσες του Άγιου Σεβαστιανού και του Μπιάριτς, κι' είχε πάντα ένα γλυκό λόγο, ένα φιλί, ένα χάζι, ή ένα έρωτικό γραντεβό για κάθε ώμορφη θαυμάστριά του.

Αυτές ή άπιστίες μου μ' έκαναν να τρελλανούμαι από τη λύσσα μου, και να του δημιουργώ κάθε τόσο ζωηρές σκηνές ζηλοτυπίας. Σε μιά τέτοια λοιπόν σκηνή, στο ιδιαίτερο διαμέρισμα του «Τορέρος», της περίφημης «Πλάτσα» του Άγιου Σεβαστιανού, είδα έναν από τους φίλους του Πέδρο Άράντο να με πλησιάζει μ' ένα παράξενο χαμόγελο στα χείλη. Ο άνθροπος αυτός είχε παρακολουθήσει όλη τη σκηνή μας με μιά προσοχή που με είχε περάξει στα νεύρα. Όταν λοιπόν στάθηκε μπροστά μου, μ' έπιασε άργά, άργά από τα χέρια και κυττάζοντάς με βαθεία στο μάτια με φώτισε:

— Σενιορίτα, μήπως τυχόν σ'άς πέρασε ποτέ ή ιδέα να παίξετε, στον κινηματογράφο;

Αυτή ή ερώτησή μου μ' έκανε να καταπραυνώ άμέσως σαν να είχα δεχτή ένα σκατσέζικο νότις και ν' άποκείνω με το στόμα άνοιχτό από την κατάπληξή μου.

Ο Πέδρο Άράντο, ξεσπασε τότε σ' ένα ηχηρό γέλιο και μου παρουσίασε τον άγνωστο:

— Είναι ό σενιόρ Μπαροντοσέλι... Μου είπε: Ο περιφημός σκηνοθέτης.

— Σενιορίτα Μοντενέγκρο, έκανε τότε ό φίλος του Πέδρο, είνε ένας μήνας τώρα που γυρεύω να βρω μία... Κοντίτα! Την ήρωίδα του μυθιστορηματος του Πιέρ Λουίς «Η Γυναικα και το Νευρόσπαστο»... Ξέλετε να παίξετε στο κινηματογράφο αυτό το ρόλο, το ρόλο της Κοντίτας;

— Κι' άν δεν θέλει, θα την πείσω εγώ να δεχθώ! Είπε ό Πέδρο Άράντο κατενθουσιασμένος, στο φίλο του.

Μά όπως μαντεύετε, δεν είχα κανένα λόγο να δεχθώ. Έκείνη την εποχή με είχε άπογορευτεί ακόμη κι' ό έρωσ κι' έτσι άφρασιώθηκα με πάθος στην καινούργια σταδιοδρομία μου.

«Γύρισα» λοιπόν στο Παρίσι υπό την διεύθυνση του Μπαροντοσέλι τη «Γυναικα και το Νευρόσπαστο» που σημείωσε μία από τις μεγαλύτερες τότε επιτυχίες στην οθόνη και μ' έκάλεσαν άμέσως κατόπιν στο Χόλλυγουντ.

Εκεί πέρα «γύρισα» το πρώτο «παρλάν» φίλμ μου με τον γότια Ραμόν Νοβάρρο, που είχε τίτλο «Η Σεβίλλη των Έρωτων μου!» και κατόπιν μία έξωφρενική κωμωδία με τον Μπάρτο Κήτον. Αυτά τα δυό έργα στερήσαν κενά τη φήμη μου και με τοποθέτησαν ανάμεσα στους γνωστούς «άστερες» του Χόλλυγουντ. Κι' έτσι, άντι να γίνω μία αίστηρη κι' αξιοσέβαστη ηγουμένη, όπως όνειρευόμουν στα παιδικά μου χρόνια, έγινα ή...

ΚΟΝΤΙΤΑ ΜΟΝΤΕΝΕΓΚΡΟ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΕΚΕΔΕΣ ΤΗΣ ΜΕΛΑΝΗΣ

Όταν τύχη να πέση στο ρούχο σας μελάνη, τρίψατε καλά το μέρος αυτό μ' ένα πανάκι καθαρό, το όποιο βουτάτε σε νερό νερό.

Όταν ίδιθη ότι δεν βγαίνει πιά μελάνη, παίρνετε μία σκληρή βούρτσά, την βουτάτε σε όξαικό όξύ, και μ' αυτήν τρίβετε καλά τον λεκέ, μέχρις ότου ξεαλειφθί.

Όστερα ξεπλένετε το μέρος του λεκέ με καθαρό νερό. Το ρούχο σας θα καθαρίσθη τελείως και ό λεκέσ δεν θα ξαναφανή πιά.

Η Κοντίτα Μοντενέγκρο